

Békehírnök

1999. DECEMBER 19.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

XCIII. ÉVF. 51. SZÁM

AXVIII. században élt református pap, egyházi és irodalomtörténeti író, *Bod Péter* szerint „...a Krisztusnak négy adventussa, eljövetele vagyon. Midőn a testben megjelent. Midőn a szívbe beszáll és az embert megtéríti. Midőn halála óráján elmegy az emberhez. Midőn eljő az utolsó ítéletre.” (Bod Péter: Szent Hierotokrates).

Karácsony közeledtével a testben megjelent Isten Fia két évezreddel ezelőtti érkezése kerül a középpontba. Az eljövétel történelmi tény. A mai ünneplők emlékeznek. Megpróbálják átélni a szent család feszült-ségteljes várakozását, a betlehemi helykeresést. Együtt hallgatják a pásztorokkal az angyalok énekét, együtt érkeznek a bölcsékkel a jászolhoz. Isten szeretetének csodája megváltozottá tesz. A legtöbbet emlegetett szó: a szeretet. Nemcsak szó, ajándék is... Éltre szóló élmények a karácsonyesték. Kicsiny gyermekként, szülőként, majd nagyszülőként. Majd eljön az utolsó karácsony. Az időpont nem a mi kezünkben van.

Eljön a halál. Ajtó, amelyen át mindent itthagya, át kell lépni az ismeretlenbe. Senki nem jöhet velünk. Itt maradnak szeretteink és hittestvéreink. Karácsonyi emlékeink sem segítenek rajtunk. A túloldaltól várhatunk valakit, aki elélnk jön: Jézus Krisztus, az Isten Fia, aki legyőzte a halált. Értünk jön.

Majd jön az ítélet, Krisztus ítélőszéke előtt. Nincs semmi lehetőség a takarításra. Az élet teljességével el kell számolni. A mulasztásokért, a tevéltelen bűnökért semmi magyarázat nem elfogadható. A karácsonyi jócselekedetek sem számítanak. Felmentést csak az kap, aki Jézus Krisztus golgotai áldozatát itt a földön hittel elfogadta.

Az első eljövételre való emlékezés bármilyen gazdag, automatikusan nem teszi reményteljessé a várakozást. Szép karácsonyokat megélt emberek rettegve gondolnak a halálra és az utolsó ítéletre.

Krisztus eljövetelei függetlenek a döntéseinktől. Tények. A szívbe beszállása minden ember életében megvalósulhat. A testetöltés csodája azért történt, hogy legyen lehetőség a megtérésre. Ma is igaz, hogy Isten „...*azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére*” (1Tim 2:4).

Isten szeretetéből gondoskodik arról, hogy minden ember döntési helyzetbe kerüljön. A mai kor embere tekintetben nagyon kedvező helyzetben van. A szószéken kívül a rádióban, a televízióban is hallható az evangélium. A Biblia mellett számtalan kiadvány szól a megtérés szükségességéről. A tanúk, akik már átérték a megtérést, a Mester parancsára szavukkal és életükkel bátorítják, döntési helyzetbe hozzák embertársaikat.

Jézus Krisztus a döntési helyzetbe került embereket személyesen szólítja meg. Többször is. Talán éveken keresztül. Mindaddig, amíg ki nem tárul a szív. Minden segítség mellett a döntést az

egyénnek kell meghozni. Ha felhangzik a hívás: „Ó, jöjj szívembe, áldott Jézus!... Ó, jöjj még ma, és lakj abba!...” (HH. 474) – a Megváltó a „szívbe beszáll”.

Akik személyes Megváltóként elfogadták, tudják: boldog, aki átéli a befogadást. A megtérés után Krisztus eljövetele a halálban és a majdani ítéletben nem rettegéssel teli. A keresztyének reménységgel készülnek.

Krisztus szívbe fogadására most, a karácsonyi emlékezés idején is van lehetőség.

A karácsonyi alkalmakat szervezők, az igehirdetők nagy-nagy felelőssége: eszüközé válnak-e abban, hogy Krisztus eljövetele megtérésekben is valósággá legyen. Bárcsak készülésünk eredményeként, imádságainkra feleletül megnyílnának az emberi szívek! Sokan énekelhetnék újabban: „Ó, boldog nap, amelyen én, Megváltóm, elfogadtalak”.

ifj. László Gábor

Karácsony előtt

Legyünk egy kicsit csendben! Födje mély csend a szíveket: mert a sötét, elgyötört földre karácsony közeleg.

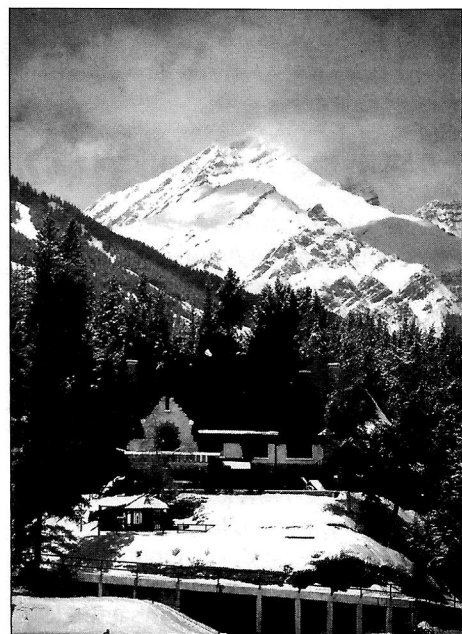
Jó, ha most lelkünk messzehagyja a hajsza, láрма mind. Ne siessünk hangos utakra! Karácsony lesz megint.

Kezem a jászol előtt szépen imára kulcsolom. Nyomorúságom, szegénységem mind elpanaszolom.

Szívem kitárom: „Kérlek, add meg, ami nincsen nekem! Csodáddal, csodálatos Gyermekek, takard be életem!”

Hadd legyen szívünk boldog csendje imádatokkal tele! Újra leszáll a sötét földre karácsony éjjele.

ford.: Túrmezei Erzsébet

Elnöki tájékoztató ♦ Elnöki tájékoztató ♦ Elnöki tájékoztató

Novemberi jegyzetek

Egyházunk és a kormány között konkrét megállapodás jött létre az egyetlen, még rendezetlen ingatlanügyben november 2-án. A Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumában a Pénzügyminisztérium és más tárcák képviselőinek, az Önkormányzat, valamint a József utcai Baptista Gyülekezet küldöt-

nai” érdeklődés, hisz Bodó testvér képeinek jó része kapcsolódik a magyar–amerikai szabadságmozgalmakhoz. Mint ahogy nem véletlen a testvéri érdeklődés sem, hisz a hajdani diák – rajzos evangélista, és a magyar baptista történelem egyik neves ábrázolója – épp most fejezte be azt a nagy

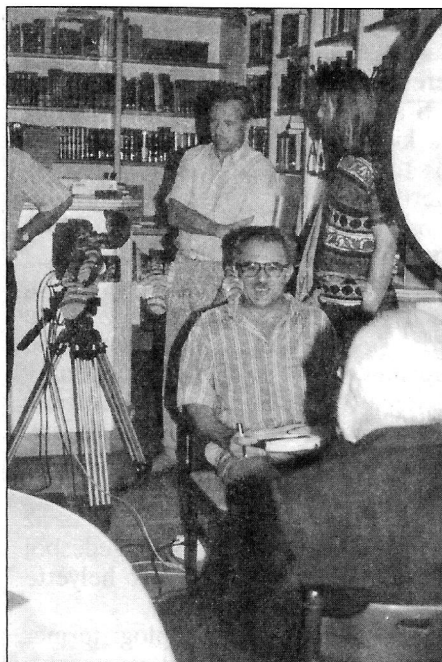

Novemberben már befejezéséhez közeledett a Missziói Központ épülete a Benczúr utcában

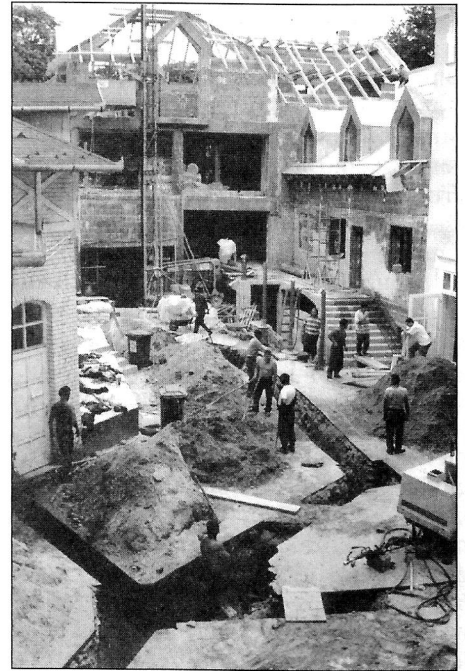
teinek jelenlétében, a szakértői vélemények alapján 100 millió forint megfizetésére vállalt garanciát a kormány, a törvénynek megfelelően, a József utcai lakások fejében. A szavazás során az érintettek egyhangúlag elfogadták a megállapodást, amely azóta jogerőre emelkedett. Örülünk annak, hogy ez a fontos, évekig húzódó kérdés most eldőlt. Azon dolgozunk, hogy a gyülekezet a lehető legjobb ütemezésben jusson hozzá a pénzhez, hogy terveit mielőbb megvalósíthassa.

November 3-án különös művészi és közösségi élményben volt részük a meghívottaknak Bodó testvérék új, budai művész-szalonjának megnyitásán. Peter Tufo USA nagykövet mellett eljött számos közéleti személyiség, művész és politikus, amerikai és magyar ismerős. Többek között Lányi Zsolt képviselő, a Parlament Honvédelmi Bizottságának elnöke, Balog Zoltán lelképásztor, a miniszterelnök főtanácsadója, Brian H. Guss kultúratiszt, Zachar József ezredes, a Magyar Hadtudományi Társaság elnökhelyettese, Andre de Szekeky, az ABC TV Network New York-i elnökhelyettese, vagy a művészek közül Pannonhalmi Zsuzsa keramikus, Losonci Miklós művészettörténész, egyetemi tanár és sokan mások. Nem véletlen a „kato-

méretű olajfestményét, amelyen a baptisták magyarországi történetét jeleníti meg. A remek alkotás hamarosan megtekinthető lesz új Missziói Központunkban a Benczúr utcában. Ezúton is szeretnénk megköszönni a nagy szak-

A Békehírnökről készült tévéműsor forgatása. Nagy Imre szerkesztő testvér Gerzsenyi Sándor nyugdíjas lelképásztor-szerkesztővel beszélget

A teljes közműhálózatot cserélni kellett

értelemről, művészi átélésről tanúszkodó igen értékes művet – egész egyházunk nevében.

Erre az évre is jellemző volt az építkezés. Az Építési és Beruházási Bizottság november 4-én tekintette át a nagy munkát, és hallgatott meg előterjesztéseket. A Missziói Központ műszaki átadása december végén lesz, és januártól átköltözhetnek az új épületbe a most több helyen működő irodák, a könyvesbolt, a szerkesztőség, a pénzügy, a könyvelés, a missziói és egyéb bizottságok, a szeretetszolgálat, az állandó történelmi kiállítás, amely a tanácssteremben lesz fölépítve 2000. március 15-ig. Elkészül a Történelmi Emlékpark. A megnyitó ünnepre terveink szerint március 19-én vasárnap, ünnepi istentisztelet keretében kerül sor számos magyarországi és külföldi vendég jelenlétében.

Az akadémia udvarán az összes közmű cseréjére szorult. A százéves csövek fölött eljárt az idő. Az udvar leginkább egy bombatölcsérhez hasonlított. Cserélni kellett a kapukat, és a burkolatot is. Hálásak vagyunk az Úrnak azért, hogy a nagy munka a végéhez közeledik.

Gazdaságossági szempontból is óriási előny, hogy egyetlen helyen működik egyházunk minden fontos közintézménye, nem is szólva arról, hogy ha a levéltár, a könyvtár, az ITM, a könyvtérjesztés, a szerkesztőség, a teológia,

az adminisztráció; tanárok, diákok, elnökség, Szövetségi Tanács, szakbizottságok, szeretetszolgálat stb. egy helyen vannak, akkor a testvéri kapcsolat is szorosabb lehet.

Novemberben három missziókerületi közgyűlésre került sor (Körösvidék, Délvidék és Észak-Magyarország). Ezek közül kettőn tudtam részt venni. Az Észak-Magyarországra a váratlan hóvihár miatt nem tudtunk eljutni.

November 10-én a Magyar Baptista Világszövetségének elnökségi ülésére került sor a Benczúr utcában. Erről külön is beszámoltunk. Erdélyi vendég testvéreink megszólaltak a Kossuth rádió november 19-i „Az Úr közel” c. baptista műsorában is. Ugyanezen a napon a TV2 forgatott egyházunk történetével kapcsolatos anyagot, amely november 23-án, majd december 5-én került adásba „Reggeli gondolatok” címmel.

November 11-én Kánai András testvérrel, a Szegletkő KHT igazgatójával és Szűcs Lajossal, a Pest Megyei Közgyűlés Területfejlesztési Bizottságának elnökével Tahiban arról tárgyaltunk, hogy hogyan lehetne a tábor területét bővíteni.

November 15–16-án készült a 21-én adásba kerülő Örömhír c. műsor.

November 20–21-én – amint arról már beszámoltunk – Mészáros Kornél főtájtár testvérrel Miskolc-Szirmán és Diósgyőrben látogattuk meg a gyülekezetet.

November 24-én az Alkotmányozó Bizottság ülésével párhuzamosan a Harmat Kiadó igazgatójával, dr. Herjeczki Kornél testvérrel folytattam megbeszélést a két kiadó lehetséges együttműködéséről.

November 26–28-ig Balatonföldváron Országos Ifjúsági Vezető Konferenciát tartottunk, amelyen megalakult a Magyar Baptista Ifjúsági Munkaközösség. Országos Koordinátorral a fiatalok Vasadi Teodor soltvadkertti lelkipásztort választották. A konferenciáról hamarosan részletesen is beszámolunk.

November 30-án tartotta rendes évi közgyűlését a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa az új Metodista Székházban. Mindig örömmel találkozni ebben a művés, a huszonegyedik század követelményeinek megfelelő csodálatos épületben.

Természetesen számos igen fontos esemény is kimaradt a „novemberi jegyzetek”-ből, arra azonban biztosan elég ez a beszámoló, hogy hálára buzduljon a szívünk Isten iránt, aki ebben a kora téli havas novemberben is gazdagon megáldott bennünket. Övé legyen a dicsőség!

Dr. Almási Mihály
egyházelnök

A Szeretetszolgálat hírei Koszovóból

Lacisz Zita

Szenczy Sándor testvér, a Baptista Szeretetszolgálat vezetője december 4–5. között Koszovóban találkozott Theodor Angelovval, az Európai Baptista Szövetség új főtájtárjával, Karl Heinz Walterrel, a Baptist Respond of Europe felelőseivel, Andrew Northtal, a Baptist Mission Society területi igazgatójával, Paul Montecute-tal, a Baptist World Aid igazgatójával és Bekim Bekával, az első albán baptista egyház főtájtárjával, a koszovói baptista misszió vezetőjével.

A testvéri találkozó keretében testvéreink találkoztak azzal a három baptista fiatal önkéntessel is (a két szeretetszolgálati alkalmazott mellett), akik a Békehírnökben közölt felhívásra jelentkeztek, és már kint is vannak Koszovóban, Pristinában, a Baptista Szeretetszolgálat bázisán.

A Baptista Szeretetszolgálat eddig mintegy 300 millió forint (élelmiszer, gyógyszer) értékben tudott segíteni a rászorultakon. Jelenleg élelmiszerosztási programért felelős a drenicai körzet három falujában (mintegy 2000 személy).

Várunk még jelentkezőket a 203-89-88-as budapesti telefonszámon, vagy a Budapest XI., Bartók Béla út 112. III/4. címen.

A „baptista világ” vezetői nagyra értékelték a magyar baptisták tevékenységét Koszovóban, különösen annak örültek, hogy baptista fiatalok önkéntesként dolgoznak ilyen nehéz körülmények között – magyarországi gyülekezetekből. Szó esett még arról is, hogy a Baptista Szeretetszolgálatnak nemcsak a külföldi, hanem a magyarországi munkáját is szeretnék segíteni.

Baptista Szeretetszolgálat

Tóth Dezső

Bizonyágtételként szeretném elmondani, hogy már június óta szüleimmel együtt imádkoztam azért, hogy az Úr mutassa meg, hogy hol akar engem látni.

A Békehírnök egyik számában olvastuk a koszovói önkéntes szolgálatra való felhívást. Éreztem, hogy ez Isten útmutatása számomra.

November 13-án indultunk, és 15-én érkezünk meg Pristinába. Szolgálatunkat a falvakban végezzük, ahol a rászorultak többsége él. Emellett a raktárban dolgozunk, itt csomagoljuk azokat az alapvető élelmiszereket, amelyeket a falvakba viszünk szétosztani.

Emberileg nem sok, amit tettünk, mégis hiszem, hogy Isten gyönyörködik benne, és hálás vagyok neki, hogy ezt a szolgálatot végezhetem. (1Jn 4:13–14)

Koszovói munkára való elhívásomat szeretném megosztani veletek. Féléve tértem meg Velencén. Nagyon sokat foglalkoztatott az a kérdés, hogy mi az Úr célja velem. Szerettem volna részt venni a gyülekezet életében. Kértem Istent, hogy mutassa meg, mi az én feladatom, hol szolgálhatom Őt. Másfél hónappal később egy ígét kaptam, amely bátorított, de akkor még nem értettem. Nagyon sokat imádkoztam, hogy Isten tegyen engedelmessé, bármi is a célja velem. Közben meg kellett tanulnom a türelmet is, nagyon hosszúnak tűnt ez a másfél hónap.

Egyik vasárnap reggel, mielőtt elindultam Velencére az imaházba, kértem az Urat, hogy egy konkrét személyen keresztül szóljon hozzám. És így lett. Istentisztelet után odajött hozzám ez az ember, és megkérdezte:

– Nem lenne kedved egy missziómunkához Koszovóban?

– De igen, örömmel! – válaszoltam.

Annyira meglepődtem, csak néztem magam elé és mosolyogtam. Szerintem akik láttak akkor, biztosan nem tartottak beszámíthatónak. Pillanatokig a külvilágot sem érzékeltem. Végtelen hálát éreztem és nyugalmat, amit csak Isten jelenlétében érez az ember.

November 13-án indultunk Magyarországról. Ma három hete, hogy itt vagyunk. Öten jöttünk, hárman vagyunk önkéntesek. Egyedül vagyok lány. Ezt azután tudtam meg, mikor már elindultunk otthonról. A lány, aki még jött volna, megbetegedett. Félttem attól, hogy milyen lesz négy fiúval „összezárva”. Ugyanakkor azt is tudtam, hogy Isten választott ki bennünket. Jó barátságba kerültünk, sokat tanulunk egymástól, és épülünk lelkileg az Úr dicsőségére. Isten naponta ad örömet és jókedvet.

Az eddigi munkánk abból állt, hogy helyet alakítunk ki az érkező kamionok árukészletének, lepakoljuk őket, majd egységcsomagokat készítünk családoknak. Részt vettünk tűzhelyelosztásban és téli tüzelő kiosztásban.

Jó érzés segíteni másokon. Látjuk a megviselt, megtört emberek tekintetét, és ugyanakkor az örömet is a szemükben, hogy törődnek velük.

Nagyon sok itt a lelkileg sérült ember. Kívülről úgy néz ki, hogy minden rendben van, de néha egy-egy mozdulat elárulja, hogy mély lelki sebeket hordoznak. Nagyon fontos, hogy ne feledkezzünk meg azokról az emberekről, akiknek talán ez az egyetlen segítségük.

Hálát adok Istennek, hogy itt lehetek.